

NAD ŘEKOU

Mikulášovi připadá, že lodě na řece se z dálky podobají krabicím od bot. Většinou jsou celé bílé, s malými křesílky u stolků na palubě. Lidi na nich vypadají jako tmavé tečky, které pomalu přecházejí sem a tam. Občas se tečky potkají na jednom místě a vytvoří větší skvrnu. Někdy krabice od bot vydá hluboké zatroubení a přirazí ke břehu. Mezi krabicemi se proplétají menší krabičky, třeba jako od sirek. Krabičky od sirek jsou rychlejší a netroubí. Po mostech přejíždějí auta, ta vždycky po chvilce zmizí v tunelech nebo mezi domy.

Svíí slunce a Mikulášovi je horko. Sedí pod stromy a pozoruje řeku. Za mostem kus po proudu stojí zbytky zimního stadionu, ve kterém s Čurdou byli, když hokejisti vyhráli mistrovství světa. Ze stadionu zbyly jen hromady hlíny, na kterých se kluci učí skákat na kole. Táta hned po víkendu Mikulášovi ukázal, kde ten zimní stadion stál. A Mikuláše překvapilo, že je to jen kousek od místa, kde bydlí. Vlastně jen pod kopcem u řeky, stojí tam taková velká stará vila. Tam si tenkrát s tátou sedli, táta si dal pivo a Mikuláš kolu.

Nechce si to přiznat, ale nejspíš celou dobu od návratu domů čeká, že se nějak dozví, jestli už je Čurda zpátky, nebo jestli se teprve vrátí, že ještě musí být trpělivý a dál čekat. Nechce se mu

věřit, že by prostě jen tak odletěl a nechal všechno být. Jeho, Mikuláše, dům, králíky, slepice. Že by se nevrátil, aby Mikulášovi řekl, jestli letadlo létá tak, jak má. Aby mohli mít radost oba. Protože to by znamenalo, že Čurdovi na ničem z toho, co tu nechal, nezáleželo. Že Mikuláše jen využil. Když mu tahle myšlenka přišla na mysl poprvé, ucítil něco jako paniku a lítost, do očí se mu nahrnuly slzy. Vzápětí se dostavila zlost, že ho vůbec něco takového napadlo. Čurda nikam neuletel. Jen se během letu stalo něco, co mu zabránilo vrátit se na louku k Mikulášovi, to je všechno.

Slíbil si, ve skutečnosti to tedy slíbil babičce, že zavolá. Zavolá a nenápadně se zeptá, jestli je všechno u Čurdy v pořádku. Jestli už je doma. A uvidí. Protože stát se mohlo cokoli. A už měl dost dlouhou dobu na to, aby si vymyslel spoustu rozumných důvodů, proč Čurda ještě nepřiletěl. Letadlu mohl dojít benzín

a muselo přistát jinde. Porouchalo se kormidlo, nebo se Čurda prostě ztratil. Z výšky každý kus země vypadá úplně jinak, než když na něm člověk stojí. Ještě babičce nezavolal, nechce vypadat nedočkavě, ale zavolá. Určitě.

Za zády mu něco zarachotí a vzápětí kolem něj projede kluk na skateboardu. Pak ještě další dva. Jsou starší než Mikuláš, ale občas je vídá ve škole. Na sobě mají roztrhaná trička bez rukávů, na hlavách naražené počmárané kšiltovky.

„Čau,“ pozdraví ten nejmenší Mikuláše. Přišlápne prkno a vyběhne s ním až k obrovskému kovovému kyvadlu, které trčí nad řekou a které se dnes nepohybuje.

Mikuláš se opře o kmen stromu a sleduje kluky, jak jezdí kolem kyvadla. Občas se pokusí seskočit s prknem zpátky na cestu, ale moc jim to nejde. Vždycky vyskočí do výšky a prkno jim jen odpadne od nohou. Povzbuzují se, křičí, a to Mikuláše ruší. Vstane a sejde po schodech k zamřížovaným vratům vedoucím do prostoru pod kyvadlo. Na mříži visí cedule — Vstup zakázán. Kdoví co za těmi dveřmi vlastně je. Vypadá to jako vchod do velkého sklepa.

Mikuláš mrkne na hodinky. Je čas, máma přijede za chvíli z práce, slíbil jí, že spolu půjdou na nákup a že jí pomůže. Vyšlápne schody a u laviček najde kluka, který ho před chvílí zdrazil, jak drží v ruce ulomené kolečko od skejtu. „Co je?“ zeptá se.

„Doufám, že to nemám zlomený,“ odpoví kluk a smutně kouká na kamarády, co se dál prohánějí kolem kyvadla.

„Zlomils prkno?“ chce vědět Mikuláš.

„Ne, spíš ruku, bolí jako prase. A prkno je taky v háji.“

„Co se stalo?“

„Co by? Skočil jsem a místo toho, abych jel dál, ulítlo kolo a já šel na hubu. Musím koupit nový a zkusit to opravit.“

„Prkno je v pohodě?“

„Asi jo, uvidím až doma. Počkám na ostatní, za chvíli stejně pojedeme všichni.“

Mikuláš si prohlíží klukovu naraženou ruku, která je na jednom místě taky škaredě odřená. „Měl by sis to dojít aspoň umejt,“ řekne nakonec.

„To je dobrý, umeju to doma,“ ušklíbne se kluk a Mikulášovi připadá, že to řekl nějak významně. Skoro pyšně. Pořádná odřena ke skejtu asi patří. Kdo nejezdí, ten nepadá, tohle pořekadlo už slyšel.

„Co ty tu vlastně děláš?“ zeptá se Mikuláše.

„Jen tak, čumím na řeku, už ale půjdu domů.“

„Aha,“ utrousí a pohazuje si ulomeným kolečkem ve zdravé ruce. „Musím koupit nový. Koupím modrý.“

„Modrý budou pěkný,“ přikývne Mikuláš. „Tak zatím.“

„Čau.“

Přejde přes parkoviště a napadne ho, že domů sjede tramvají. Na ostrůvku už ale stojí hodně lidí, takže si to rozmyslí a vydá se dolů ulicí. Na křižovatce auta, která odbočují doprava k řece, mizí v tunelu, v tmavé díře, a ta Mikulášovi trochu připomíná tmu, kterou s Čurdou procházeli, kam se jim zachtělo.

POŘÁD NIC?

„Ahoj, babi,“ volá Mikuláš do telefonu, ale slyší jen podivné praskání a jiné nezvyklé zvuky. „Haló, slyšíš mě?“

„Mikuláši,“ ozve se konečně.

„Haló, slyšíš mě?“

„Špatně. Počkej, já půjdu ven, tam bude lepší signál.“ Babička do telefonu taky mluví hodně nahlas, jako by si myslela, že když bude slova vyslovovat potichu, tak ji na tu velkou dálku nebude slyšet. „Už je to dobrý?“ křičí dál babička.

„Lepší, nemusíš tolik křičet.“

„Aha, tak promiň,“ klesne babička hlasem. „Takhle třeba?“

„Jo. Jak se s dědou máte?“

Máma v kuchyni připravuje večeři a po očku Mikuláše pozoruje. Je ráda, že babičce zavolal. Zdálo se jí, když od nich před týdnem odjížděli, že se s Mikulášem něco stalo. Že byl myšlenkami někde úplně jinde než s nimi. Ani jim neřekl, kam to v neděli po obědě zmizeli. Jako by se něco stalo s nimi se všemi, během toho posledního prázdninového týdne. Ale nikdo nic neřekl, rozloučili se a odjeli. Sama se Mikuláše vyptávat nechtěla, však on se jí svěří sám, až bude chtít.

„Všechno v pořádku,“ huhlá babička. „Jen děda teď chodí hrbatej.“

„Jak to?“

„No, pořád ho bolí, jak spadl z toho plotu, víš?“

„Aha. A kde je teď?“

„Kde asi?“ zasměje se babička. „Na houbách přece. Říkal, že si musí dojít pro křemenáče, než mu je na těch jeho místech někdo ukradne.“

„Kdo by mu je kradl? Čurda?“ vypustí pátrací otázku Mikuláš.

„Jo, hochu, to já nevím, toho už jsem pár dní neviděla. Ale znáš dědu. Nevydrží jen tak sedět a nic nedělat. Co táta s mámou, jak se mají? A co škola?“

„Máma s tátou dobrý. Škola nuda, znáš to.“

„Ale prosím tě, neříkej. Určitě ses na spolužáky těšil, máte tam svoji zábavu, ne?“ křičí už zase do telefonu babička.

„Babičku pozdravuj,“ kýve na Mikuláše z kuchyně máma.

„Ale jo, těšil,“ souhlasí Mikuláš. „Máma tě zdraví. Byli jsme nakupovat.“

„Tak to je dobře. Tak se tam v Praze mějte hezky a zase zavoláš, jo?“

„Určitě,“ odpovídá Mikuláš. „Jo, a taky pozdravuj dědu,“ dodá rychle. „Ahoj.“

„Ahoj, Mikulášku.“

Mikuláš odloží telefon a chvíli bez hnutí zírá z okna. Přes střechy sousedních domů vidí špičku věžičky na Výstavišti, kolem ní létají rackové. Rackové u babičky a dědy nejsou, rackové si létají jen tam, kde kolem řeky chodí lidi, kteří hází kachnám rohlíky, a tak můžou občas kachnám kus rohlíku ukrást. Zdá se mu, jako by i přes okno na tu vzdálenost slyšel to jejich protivné vrískání.

„Co říkala babička?“ strčí máma hlavu do dveří.

„Nic moc. Maj se dobře a děda je na houbách,“ odpoví Mikuláš.

„Za chvíli bude jídlo,“ řekne máma. „Táta už taky jede z práce domů. Máš něco do školy?“

„Ještě nic,“ zavrtí Mikuláš hlavou. „Nestraš, vždyť to sotva začalo.“

„Já vím,“ zasměje se máma a zmizí v kuchyni.

Mikuláš vytáhne z kapsy telefon a zamyšleně si prohlíží fotky. Skoro na všech je Čurda, na té poslední letadlo kroužící nad loukou a Mikulášovi se zdá, že vidí i mávající ruku. Ale Čurda je pryč a ve srovnání s tím, co spolu zažili, je tady nuda. Ani nemá komu se svěřit. Spolužáci by mu nevěřili, jako mu na začátku nechtěl věřit ani táta.

Čurda se pořád nevrátil. Ted' mu to řekla babička. Přesto nějak odmítá uvěřit, že by jen tak uletěl a nechal tu Mikuláše být. Na to si za těch pár týdnů začali být trochu moc blízcí. Anebo se Mikuláš spletl a pro Čurdu byl celou dobu jen někým, kdo omylem objevil jeho tajemství. Ale tomu Mikuláš prostě nevěří.

TÁTOVY VÝPOČTY

„Záhada ztracené polární stanice“. Z komiksu, který o prázdních rozečetl, mu zbývá jen několik posledních kapitol. Krátkozraký detektiv ho ale začíná rozčilovat. Všechny ty příběhy mu najednou přijdou na jedno kopyto. Člověk, pes, obývací s krbem a knihovnou. Lahve s dopisy. A s rozuzlením, které může být pravda, a taky nemusí. Zmizela celá polární stanice i s pěti polárníky, které tam měsíc předtím dopravil vrtulník. Propadli se a zmizeli v ledu? Odesl je vítr při sněhové bouři? Nebo je unesl sněžný muž a celou stanici pak rozbil? Detektiv listuje velkou knihou a cosi si zapisuje. A kde je Čurda? Má detektiv v té své knize něco o Čurdovi? Těžko. Na konci příběhu si Mikuláš přečte, že stanice i s polárníky pluje na obrovské kře, která se od kontinentu odlomila, kolem mysu Horn a míří k Austrálii. Kdo by to byl řekl, že jo? A jak to, že si nikdo nevšiml, že se Antarktida v těch místech, co stanice zmizela, trochu zmenšila? Tomu, kdo komiks namaloval, asi začaly docházet nápady. V posledním rámečku další flaška, kterou detektiv hodil do moře.

Táta přijel z práce a pomáhá mámě s večeří. Mají těstoviny s kuřecím masem. Takové jídlo babička nevaří. Za celé prázdniny u ní byly jen jednou kolínka s rajskou omáčkou, a to jen proto, že neměla mouku na knedlíky. Ani rohlíky vlastně neměla,

